

SPIS TREŚCI

1. WYCHOWYWAĆ DO WYMIARU MISYJNEGO

Wprowadzenie

- Geneza dokumentu
- Cele
- Odbiorcy
- Aspekty metodologiczne

I - CECHY MISYJNOŚCI

Wprowadzenie

- Światowość (Znaczenie-Cele-Postawy-Doświadczenia)
- Inkulturacja
- Ewangelizacja
- Rozwój
- Salezjańskość

II - MISYJNA LEKTURA PROCESU WYCHOWANIA DO WIARY

Wprowadzenie

- Dojrzałość ludzka (Cel-Posunięcia-Postawy-Doświadczenia)
- Spotkanie z Chrystusem
- Przynależność do Kościoła
- Zobowiązanie na rzecz Królestwa

III - MISYJNA LEKTURA SALEZJAŃSKIEJ DUCHOWOŚCI MŁODZIEŻOWEJ

Wprowadzenie

- Duchowość codzienności
- Duchowość optymizmu i radości
- Duchowość przyjaźni z Panem Jezusem
- Duchowość wspólnoty kościelnej
- Duchowość odpowiedzialnej posługi

IV - ORGANIZACYJNE ELEMENTY ANIMACJI MISYJNEJ

Wprowadzenie

- ☐ Wspólnota wychowawczo-duszpasterska czynnie realizująca swój wymiar misyjny
 - Rola i zadania Wspólnoty wychowawczo-duszpasterskiej
 - Cechy Animacji misyjnej
- ☐ Wkład Animacji misyjnej w duszpasterstwo powołaniowe
- ☐ Propozycje i wskazania dotyczące Animacji misyjnej
 - Na poziomie lokalnym
 - Na poziomie inspektorialnym
 - Na poziomie międzyinspektorialnym
 - Na poziomie światowym

Droży Współbracia,

Miło mi zaprezentować niniejszy dokument naszego Dykasterium Misyjnego, zatytułowany: "WYCHOWYWAĆ DO WYMIARU MISYJNEGO".

Jest on wynikiem dwóch spotkań: pierwszego, którym było *Międzynarodowe Seminarium w dniach 5-17 lutego 1993 roku* i drugiego, *Spotkania Inspektorialnych Delegatów Animacji Misyjnej Europy i Ameryki Północnej*. Niniejszy dokument był także przedmiotem konsultacji przeprowadzonej w Regionie azjatyckim.

Zgodnie z zaleceniem KG23, pragnęliśmy dokonać misyjnej lektury procesu wychowania do wiary. Proponujemy przeprowadzenie takiego doświadczenia oraz jego weryfikacji w ramach animacji misyjnej, we współpracy z Salezjańskim Duszpasterstwem Młodzieżowym.

W swej prezentacji niniejszy dokument nie wydaje się być jednolity. Jego styl zawiera pewne powtórzenia. Struktura dokumentu z założenia posiada charakter dydaktyczny, sugerując podjęcie badań i wszelkich opracowań w ramach poszczególnych bloków zagadnieniowych i rozdziałów: wychodzi się od ukazania niektórych zasadniczych cech "misyjności", po to by dotrzeć do całościowej i misyjnej lektury zarówno obszarów dotyczących procesu wiary jak i centralnych założeń Salezjańskiej Duchowości Młodzieżowej, zgodnie z zaleceniem KG23.

Organizacyjne elementy animacji misyjnej, ukazane w ostatnim rozdziale, zachowują ich charakter orientacyjny i mają na celu zapewnić, by nasza odpowiedź i nasze zaangażowanie w realizację konkretnych projektów wychowawczych i duszpasterskich odzwierciedlały obszerny i kwalifikowany wymiar misyjny.

Pierwszym odbiorcą niniejszego dokumentu jest lokalna Wspólnota wychowawczo-duszpasterska. Do zadań inspektorialnego Delegata Animacji misyjnej i Komisji ds. Misji, w porozumieniu z Inspektorem i jego Radą, należy zapoznanie się z tym dokumentem, przestudiowanie go, zaproponowanie do realizacji wspólnotom lokalnym i przeprowadzanie okresowej weryfikacji.

"Wymiar misyjny jest rzeczywiście zasadniczym elementem naszego charyzmatu" (E. VIGANÓ, DRG 336, 38): właśnie to pragniemy podkreślić i zaproponować Wam w niniejszym dokumencie jako dar naszego Założyciela.

Oddany w Księdzu Bosko

Ks. Luciano ODORICO SDB

31 styczeń 1995, uroczystość Świętego Jana Bosko

Wprowadzenie

"Jeżeli wymiar misyjny jest rzeczywiście podstawowym elementem naszego charyzmatu, oznacza to, że - z jednej strony, wymaga on od naszej duchowości szczególnego światła i siły, by być obecnymi i skutecznie pracować na misjach, z drugiej zaś strony głosi przekonanie, że optyka misyjna pogłębia i czyni autentyczną samą duchowość salezjańską" (E. Viganó, DRG 336, 38).

GENEZA DOKUMENTU

1. Inicjatywa zwołania roboczego seminarium na temat "GRUP SPECYFICZNIE MISYJNYCH", zrodziła się z pogłębiającej się świadomości u odpowiedzialnych za animację misyjną o dynamicznej roli, jaką "grupa misyjna" mogłaby odegrać w Salezjańskim Duszpasterstwie Młodzieżowym.
2. Istotnie, liczna rzesza młodzieży, w szczególnie znaczącym momencie na drodze ich wiary i rozwoju duchowego, zobowiązuje się własnym życiem
 - świadczyć o Ewangelii poprzez przyjęcie głębokich postaw wiary
 - przekazywać Ewangelię w sposób jawny i radykalny
 - wspaniałomyślnie udzielać się na polu wolontariatu
 - obierać drogę powołania kapłańskiego, zakonnego, świeckiego.
3. Co należy uczynić, aby uobecnić ten misyjny wymiar na wszystkich etapach procesu wychowania młodzieży do wiary?
4. W początkowych założeniach, celem *seminarium* miało być wyłącznie *opracowanie konkretnych pomocy* dla grup szczególnie zaangażowanych w działalność misyjną, po to by pomóc im we wzroście ich wiary i w apostołskim zapale oddania się pracy na rzecz misji.
5. Stopniowo jednak przekonano się, że najpilniejszą potrzebą jest **WYCHOWANIE DO WYMIARU MISYJNEGO**.
6. **PODMIOTEM TEJ PROPOZYCJI JEST WSPÓLNOTA WYCHOWAWCZO DUSZPASTERSKA!**

CELE

1. Przemyśleć na nowo wymiar misyjny, wychodząc od niektórych "cech misyjności", bezpośrednio związanych z tym wymiarem.
2. Podkreślić wymiar specyficznie misyjny w ramach jednolitego procesu wychowania młodzieży do wiary, zgodnie z obszarami zainteresowania, wskazanymi przez KG23.
3. Uwypuklić wymiar misyjny w odniesieniu do pięciu zasadniczych zagadnień Salezjańskiej Duchowości Młodzieżowej (KG23 112-180): pragnie się podkreślić wzajemny i dynamiczny związek między tym, co stanowi specyfikę Salezjańskiej Duchowości Młodzieżowej a misyjną optyką, która czyni ją "bardziej autentyczną" (Por. E. Viganó DRG 336, 38).
4. Zachęcić inspektorialnych Delegatów animacji misyjnej, aby w posłannictwo Kościoła włączali młodzież jako animatorów misyjnych zrzeseń i wykwalifikowanych protagonistów misji Kościoła.

ODBIORCY

1. Inspektor ze swoją Radą.
2. Inspektorialni Delegaci animacji misyjnej i Inspektorialna Komisja ds. Animacji misyjnej.
3. Wspólnota Wychowawczo Duszpasterska istniejąca przy każdym dziele salezjańskim.

ASPEKTY METODOLOGICZNE

Proponuje się:

- *Na poziomie Regionu salezjańskiego*
zorganizowanie spotkania naukowego i przeprowadzenie konfrontacji nad niniejszym dokumentem, zapraszając wszystkich Delegatów Animacji misyjnej oraz 1-2 przedstawicieli Inspektorialnej Komisji animacji misyjnej.
- *Na poziomie Inspektorialnym*
aby Delegat animacji misyjnej zapoznał wspólnoty lokalne z niniejszym dokumentem, ubogacając go o wnioski wyniesione ze spotkania "Regionalnego".
- *Na poziomie lokalnym*
 - przeprowadzanie weryfikacji dotyczącej obecności wymiaru misyjnego w lokalnym Programie Wychowawczo-Duszpasterskim oraz
 - organizowanie/podtrzymywanie tych wszystkich inicjatyw, które ożywiają ten wymiar (na poziomie lokalnym, diecezjalnym, inspektorialnym).

"Jeżeli nasze Zgromadzenie jest misyjne, to znaczy, że wszyscy jego członkowie ponoszą za to odpowiedzialność; nie tylko ci, którzy pełnią w nim rolę animacyjną i kierowniczą, ale także wspólnoty lokalne i każdy współbrat" (E. VIGANÓ, DRG 336, 39).

ROZDZIAŁ I

Cechy Misyjności

WPROWADZENIE

- W pierwszym rozdziale postaramy się określić niektóre cechy, typowo charakterystyczne dla misyjności: *światowość, inkulturacja, ewangelizacja, rozwój i salezjaństwo*.
- Obecność "salezjaństwa" wśród cech misyjności zamierza podkreślić:
 - szczególny wkład charyzmatu salezjańskiego jako specyficznej instancji w animację i w misyjną działalność Kościoła;
 - że, *"Duch Święty uczynił misyjnym całe Zgromadzenie. (Jego) zadaniem jest zanieśenie młodym Kościołom daru własnej specyfiki ewangelizacyjnej: czyli umiejętności wychowywania do wiary młodzieży najbardziej potrzebującej i niższych warstw społecznych"* (E. VIGANÓ, DRG 336, 35);
 - wymiar misyjny, który powinien charakteryzować każdą naszą wspólnotę wychowawczą, widzianą jako obecność misyjną (Por. DRG 334.336).
- Niniejsze cechy
 - są współzależne i wzajemnie się oświecają;
 - muszą więc *"współistnieć razem"*, aby można było określić obecność wymiaru misyjnego w procesie wychowania młodzieży do życia w wierze.
- Poznanie każdej cechy obejmuje:
 - jej ogólne znaczenie,
 - główne cele do osiągnięcia,
 - postawy do wzbudzania, konsekwentne do sformułowanych celów,
 - niektóre doświadczenia, jeszcze niesprecyzowane, do skonkretyzowania zależnie od kontekstu działania.
- Treść niniejszego rozdziału może posłużyć również do opracowania konkretnych pomocy dydaktycznych, użytecznych w animacji misyjnej chłopców i młodzieży.

ŚWIATOWOŚĆ

I - ZNACZENIE

Należy odnieść się do procesu wychowawczego, jako tego, który prowadzi do otwarcia na «inność», widzianą jako odpowiedzialność osobista i wspólnotowa za potrzeby i perspektywy świata.

II - CELE

- Dojść do świadomości siebie jako części całości
- Otworzyć się na horyzonty i zainteresowania uniwersalne
- Zaangażować się osobiście i wspólnotowo na rzecz potrzeb i problemów świata.

III - POSTAWY

- Poczucie przynależności do wspólnoty narodów: obywatel świata.
- Osobiste zaangażowanie i odpowiedzialność za rozwiązywanie problemów.
- Umiejętność poważania i akceptacji, dialogu, współżycia z innymi, dowartościowywania innych; zdolność respektowania drugiej osoby, komunikowania, współuczestnictwa: "odczuwanie" z innymi.
- Poczucie braterskości: przyjąć drugiego we własnym życiu jako mile widzianego "gościa"; zaakceptować we własnym życiu potrzeby i niepokoje innych.

IV - DOŚWIADCZENIA

- Bezpośrednia znajomość danych o dzisiejszym świecie: statystyki, informacje, fakty ...; podobnie z rzeczywistością Kościoła misyjnego: osoby, działania, inicjatywy ...
- Tworzenie środków informacji w celu promocji krytycznego spojrzenia na rzeczywistość: czasopisma misyjne, biuro prasowe ...
- Zidentyfikować wyzwania, jakie solidarność stawia w codziennych sytuacjach życiowych.
- Zaznajamiać się ze społecznymi i misyjnymi dokumentami Kościoła.
- Promować formację poprzez doświadczenia grup międzyetnicznych, z ubogimi i odrzuconymi przez własne środowisko i w krajach rozwijających się.
- "Scrutinium" zarówno osobiste jak i wspólnotowe na temat tego wymiaru.

INKULTURACJA

I - ZNACZENIE

Zróbmy odniesienie do procesu, w ramach którego osoba odkryje odmienne wartości, zarówno we własnej kulturze jak i w innych, i poprzez ich wyjaśnienie w świetle Ewangelii, przyswoi je sobie i o nich świadczy w procesie własnego wzrastania.

II - CELE

- Poznać i respektować kultury, wcielając się w nie.
- Nabyć, w świetle Ewangelii, zdolność krytycznego i selektywnego oceniania sposobów wyrażania się własnej kultury i kultury innych.
- Ubogacać innych i ubogacać się nawzajem poprzez respektowanie i wspólne dzielenie się odmiennymi wartościami kulturowymi.
- Dokonać wewnętrznej przemiany, aby zapoczątkować nowość życia u poszczególnych osób i w społeczeństwie.

III - POSTAWY

- Dyspozycyjności do poznawania i akceptacji innych kultur;
- Rozeznawania, krytyki i samokrytyki;

- Otwarcia i uwrażliwiania na problemy własnego środowiska;
- Zrozumienia, cierpliwej i dyskretnej obecności, uznając ograniczenia własnej kultury oraz historyczne błędy inkulturacji;
- Odradzania kultury w świetle Ewangelii;
- Rozpoznania i uznania działania Ducha Świętego, obecnego w historii i w kulturze;
- Uwrażliwiania na formy komunikacji i sposoby wyrażania się młodzieży.
- Świadczenia i proponowania wartości własnej kultury chrześcijańskiej innym osobom i narodom.

IV - DOŚWIADCZENIA

- Nawiązać kontakt ze światem emigrantów, uchodźców, mniejszości kulturowych i etnicznych, obecnych we własnym środowisku życia, stwarzając płaszczyzny wychowawczego oddziaływania w celu ich przyjęcia i akceptacji.
- Krytyczna lektura treści kulturalnych przekazywanych przez środki społecznego przekazu: analiza informacji prasowych, uczęszczanie do ośrodków kultury...,
- Współpracować z Kościołem lokalnym i organizacjami społecznymi w akcjach nawiązywania kontaktu i przyjmowania osób odmiennych kultur.
- Promować dialog, modlitwę, spotkania ekumeniczne, międzyreligijne i międzykulturowe.
- Organizować spotkania, podróże, doświadczenia pracy dla grup młodzieżowych z kulturami innych krajów.
- Zreorganizować codzienną działalność w każdym sektorze zawodowym (praca, rodzina, czas wolny...), tworząc nowy wzorzec chrześcijańskich postaw.
- Umieć rozeznąć w każdej kulturze i czerpać z niej te sposoby wyrażania się i symbole, które mogłyby uczynić liturgię bardziej odpowiadającą wymogom codziennego życia (wcielone).

EWANGELIZACJA

I - ZNACZENIE

Zróbmy odniesienie do procesu wychowawczego, w ramach którego każda osoba, osiągnięta osobistą miłością Boga (*RM 11.23*), przemienia własne życie, aby stać się świadkiem i zwiastunem zbawczej tajemnicy Chrystusa.

II - CELE

- Uświadomić sobie, że na mocy Chrztu, jest się powołanym do ewangelizacji osób i środowisk.
- Zaproponować młodzieży, poprzez całościowe doświadczenie wychowania, różne drogi poznania i przyswajania tajemnicy Chrystusa.
- Zaoferować pociągające świadectwo chrześcijańskie, zdolne do wzbudzenia u innych zasadniczego pytania o własny styl życia.
- Przystosować młodzież do stawiania się coraz bardziej misjonarzami młodych (*EN 72*), ze szczególną preferencją na młodzież ubogą.

III - POSTAWY

- Być uległymi Duchowi Świętemu, przyjmując dar siły i rozeznania (RM 87).
- Z radością i odwagą świadczyć o wartościach życia chrześcijańskiego we własnym środowisku, przekazywać i opowiadać o własnej wierze (RM 45).
- Cierpliwe proponować własną wiarę i szanować wolność jej przyjęcia (RM 39).
- Umieć odkryć obecność Chrystusa w życiu codziennym.
- Czuć się żywą częścią Kościoła, zaangażowaną w jego realizację, podążając razem ze wspólnotą młodzieżową (RM 89).
- Podjąć drogę poszukiwania powołań, które wypływa z wiary, rozwijając postawy służby, dyspozycyjności, wspaniałomyślności i oddania.
- *"Mocą Ewangelii osiągnąć i jakby zburzyć te wszystkie kryteria oceny, hierarchie dóbr, postawy i nawyki myślowe, bodźce postępowania i modele życiowe ludzkości, które stoją w sprzeczności ze Słowem Bożym i planem zbawczym" (EN 19; CFL 44).*

IV - DOŚWIADCZENIA

- Poznawać i studiować dokumenty Kościoła i Zgromadzenia, dotyczące misji i współpracować z inicjatywami misyjnymi.
- Rozpowszechniać i doceniać pracę misjonarzy: spotkania, konferencje, rozpowszechnianie czasopism misyjnych ...
- Promować uczestnictwo młodzieży w wolontariacie misyjnym.
- Organizować wspólnotowe spotkania modlitewne o charakterze misyjnym (*misyjny październik, salezjański dzień misyjny, 11 dzień każdego miesiąca...*).
- Studiować obszary własnego środowiska potrzebujące ewangelizacji oraz strategię jej realizowania.
- Nawiązywać kontakty z grupami młodzieżowymi innych religii.
- Zaangażować młodzież do komunikowania wiary poprzez środki społecznego przekazu.
- Organizować zajęcia na czas wolny, zapewniając im zawsze realizację celów wychowawczych i ewangelizacyjnych.

ROZWÓJ

I – ZNACZENIE

Zróbmy odniesienie do procesu wychowawczego, w ramach którego jednostka, osobiście i w grupie, zobowiązuje się do tworzenia nowego humanizmu, który pozwoli jej na odnalezienie samej siebie i innych, przechodząc od sytuacji "grzechu" do przyjęcia

wartości sprawiedliwości, miłości, solidarności, w celu nadania własnemu życiu i życiu innych nowego znaczenia, według pełni, którą Bóg "wymarzył" dla każdego człowieka.

II - CELE

- Promować krytyczne poznawanie rozwoju sytuacji na świecie, celem integralnego rozwoju człowieka i całego stworzenia.
- Uświadamiać sobie potrzebę osobistego zaangażowania w pomoc wszystkim ludziom, przede wszystkim młodym, by stawali się protagonistami rozwoju ludzkiego i dojrzałości chrześcijańskiej.
- Inicjować procesy sprzyjające rozwojowi humanizmu transcendentnego, uważnego na promocję praw człowieka, na respektowanie ziemi i sprawiedliwy podział dóbr; doceniając pracę jako posługę drugiej osobie i odpowiedź na powołanie, poczuwając się osobiście do odpowiedzialnej obecności na polu demokratycznego współżycia i w rodzinie.
- Promować wychowując, ewangelizować promując, będąc otwartymi na wszystkich, poczynając od najuboższych.

III - POSTAWY

- Braterskość ze wszystkimi ludźmi, aby odkryć ich potrzeby i solidarność w wysiłkach, aby stwarzać warunki coraz godniejszego życia.
- Rozbudzać w młodzieży potrzebę całościowego rozwoju ludzkiego i chrześcijańskiego, osobistego i społecznego.
- Rozeznanie, aby ukierunkowywać i realizować promocję człowieka według kryteriów ewangelicznych, a nie tylko socjologicznych, ekonomicznych i politycznych.
- Obowiązek zdobywania kompetencji zawodowych, aby godnie służyć drugiej osobie.
- Respektować i dbać o bogactwa ziemi, nowe dobra i zasoby jako dziedzictwo wszystkich ludzi (SRS 29).
- Realizować solidarność nie jako ten, kto daruje część swego bogactwa, ale kto dzieli się lub oddaje to, co stanowi dziedzictwo wszystkich.
- Ujawniać struktury grzechu (SRS 36; RM 43).
- Wychowywać do surowego trybu życia i do solidarności, również przyjmując wstrzemięźliwy styl życia, podporządkowując chęć posiadania, żądze władzy i korzystanie z dóbr wymogom bycia człowiekiem stworzonym na boże podobieństwo i powołanym do nieśmiertelności (SRS 29).
- Odpowiedzialna obecność we współżyciu ludzkim, normowanym zasadami dialogu, wolności, sprawiedliwości, respektu dla człowieka według orędzia Chrystusa.

IV - DOŚWIADCZENIA

- Poszukiwać, selekcionować obiektywnie informacje, aby zrozumieć i uwrażliwiać osoby na rzeczywistość istniejącego niedorozwoju i na możliwe formy solidarności.
- Zapewniać młodzieży realny kontakt z sytuacjami, wymagającymi solidarności i pomocy.
- "Ryzykować" angażując się w inicjatywy solidarności i rozwoju i współpracować z organizacjami cywilnymi i kościelnymi, szczególnie w dziedzinie wolontariatu.
- Opracowywać małe projekty solidarności: procesy wychowywania do rozwoju, inicjatywy sprawiedliwego i odpowiedzialnego handlu, szkoły alfabetyzacji, spółki...
- Organizować spotkania modlitewne dotyczące tego tematu.

SALEZJAŃSKOŚĆ

I - ZNACZENIE

Zróbmy odniesienie do sposobu bycia i przekazywania osobom i narodom, szczególnie tym, nie znającym jeszcze Ewangelii, zbawienia, którym jest Chrystus, poprzez zobowiązania wychowawcze i duszpasterskie, właściwe naszemu charyzmatowi i naszemu stylowi pedagogicznemu (*Konst. 30*).

II - CELE

- Przyjąć każdego, bez względu na jego sytuację osobistą, w przekonaniu, że znajdzie się w nim zasoby, które odpowiednio rozwinięte, wyzwolą moc, konieczną do jego formacji.
- Pomóc młodzieży doświadczyć osobiście wyzwalającej siły miłości wychowawczej, postępując nieustannie na drodze pogłębiania człowieczeństwa i Ewangelii.
- Obudzić i pielęgnować w młodzieży pragnienie, a nawet potrzebę, pracy dla zbawienia ludzi, aż do całkowitego daru z życia.
- Pomóc młodzieży w nabywaniu i realizowaniu salezjańskiego stylu serdeczności, twórczości w pracy, ducha rodzinnego i radości, we wszystkich ich działaniach dla dobra tych, którzy są ostatnimi.

III - POSTAWY

Otaczać "szczególną troską chorych, dzieci, osoby starsze i biednych..."(*Wskazania dla misjonarzy, 5*).

- Tworzyć klimat sympatii, łatwości kontaktu osobistego z innymi.
- Współuczestnictwo: być prostym pośród prostych, małym pośród małych, przyjmując "wartości tych ludów i dzielić z nimi ich troski i nadzieje" (*Konst. 30*).
- Świadczyć radosną postawą dyspozycyjności i ofiarności dla innych.
- Mieć głębokie przekonanie o ewangelizowaniu poprzez działania na rzecz promocji człowieka i o promowaniu człowieka poprzez ewangelizację.
- Przeżywać obecność Maryi we własnym życiu jako pomoc (*wspomożenie*) w realizowaniu Królestwa.

IV - DOŚWIADCZENIA

- Rozpowszechniać znajomość Księdza Bosko przede wszystkim w jego działalności apostoelskiej i misyjnej.
- Promować poznawanie historii misji salezjańskich i wyróżniających się postaci misjonarzy.
- Umożliwić kontakt młodzieży z misjonarzami, wolontariuszami świeckimi i z dzisiejszą działalnością misji salezjańskich; rozpowszechniać publikacje o tematyce misyjnej.
- Przysposabiać młodzież do stawiania się apostołami młodzieży "oddalonej", poprzez przekonany udział w sakramentach, współpracę w działalności oratoryjnej i radosną animację czasu wolnego.
- Organizować zebrania, spotkania modlitewne..., aby otwarcie promować wśród młodzieży świeckie lub zakonne powołania misyjne, towarzysząc jej w procesie dojrzewania i stawiania się widzialnym znakiem misyjnego charakteru całej wspólnoty salezjańskiej.
- Animować szczegółowo i całościowo salezjański dzień misyjny.

ROZDZIAŁ II

**Misyjna lektura
procesu wychowania
do wiary**

"Wzbudzić w młodzieży żar wiary, który przekształci ją w wiarygodnych świadków i głosicieli" (KG23, 93).

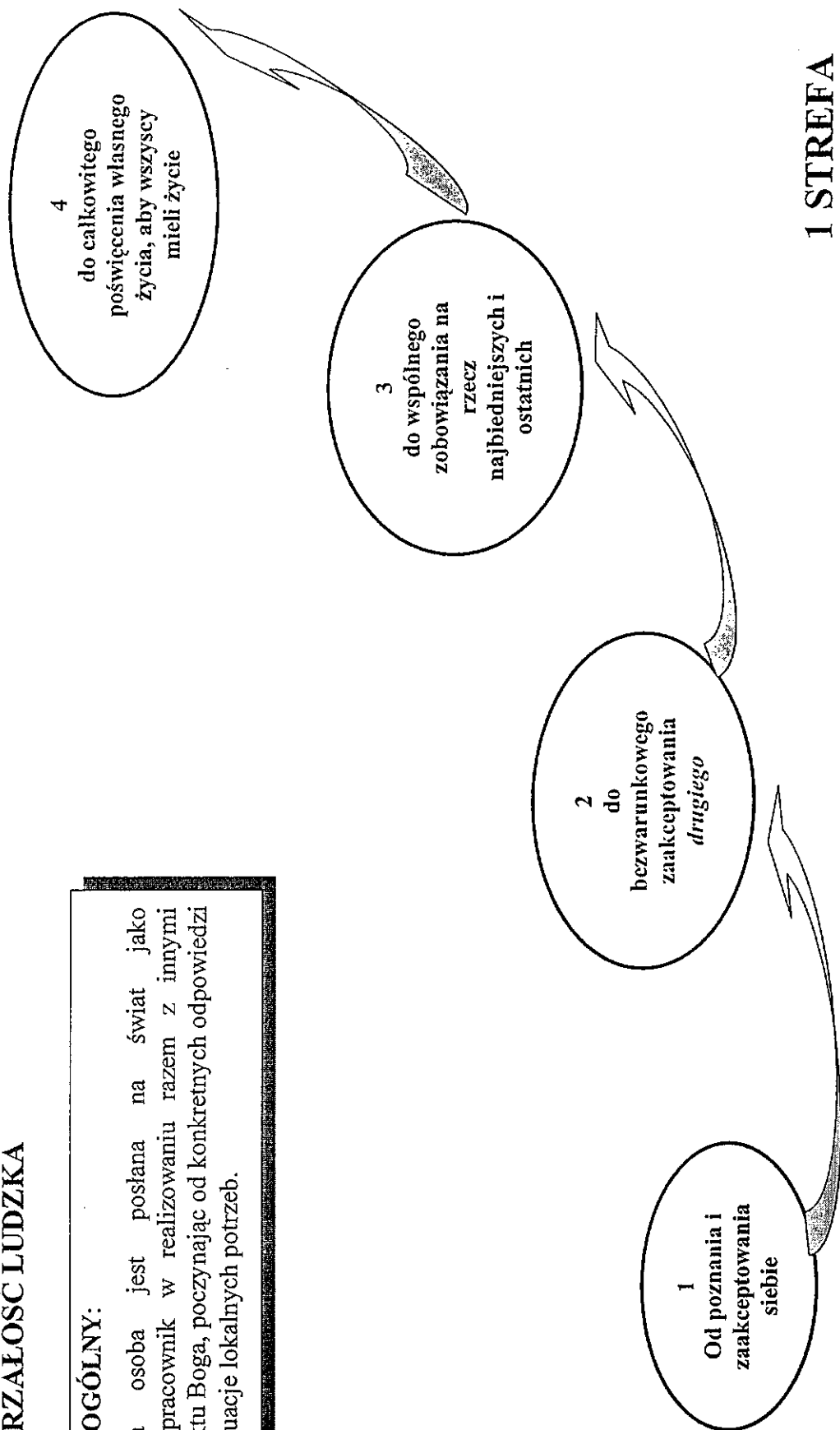
WPROWADZENIE

- ♦ Niniejsza propozycja ma na celu uwypuklenie aspektów misyjności, występujących w 4 strefach procesu wychowania do wiary, jak to jest przedstawione w KG23 (nn. 99-157).
- ♦ Konkretnie, dla każdej strefy proponuje się:
 - Ogólny cel, związany z wymiarem misyjnym;
 - Niektóre stopniowe etapy, które pomogą w osiągnięciu ogólnego celu;
 - Pewne postawy do pielęgnowania i przedłożenia okresowej weryfikacji;
 - Doświadczenia, które pomogą zrealizować postawy.
- ♦ *"Nie należy traktować omawianych tutaj stref jako oddzielnych sektorów w odniesieniu do człowieka i do pracy wychowawczej, ponieważ takimi nie są - współtłustnieją one ze sobą i stale się nawzajem do siebie odwołują"* (KG23, 118).

DOJRZAŁOŚĆ LUDZKA

CEL OGÓLNY:

Każda osoba jest posłana na świat jako współpracownik w realizowaniu razem z innymi projektu Boga, poczynając od konkretnych odpowiedzi na sytuacje lokalnych potrzeb.

DOJRZAŁOŚĆ LUDZKA

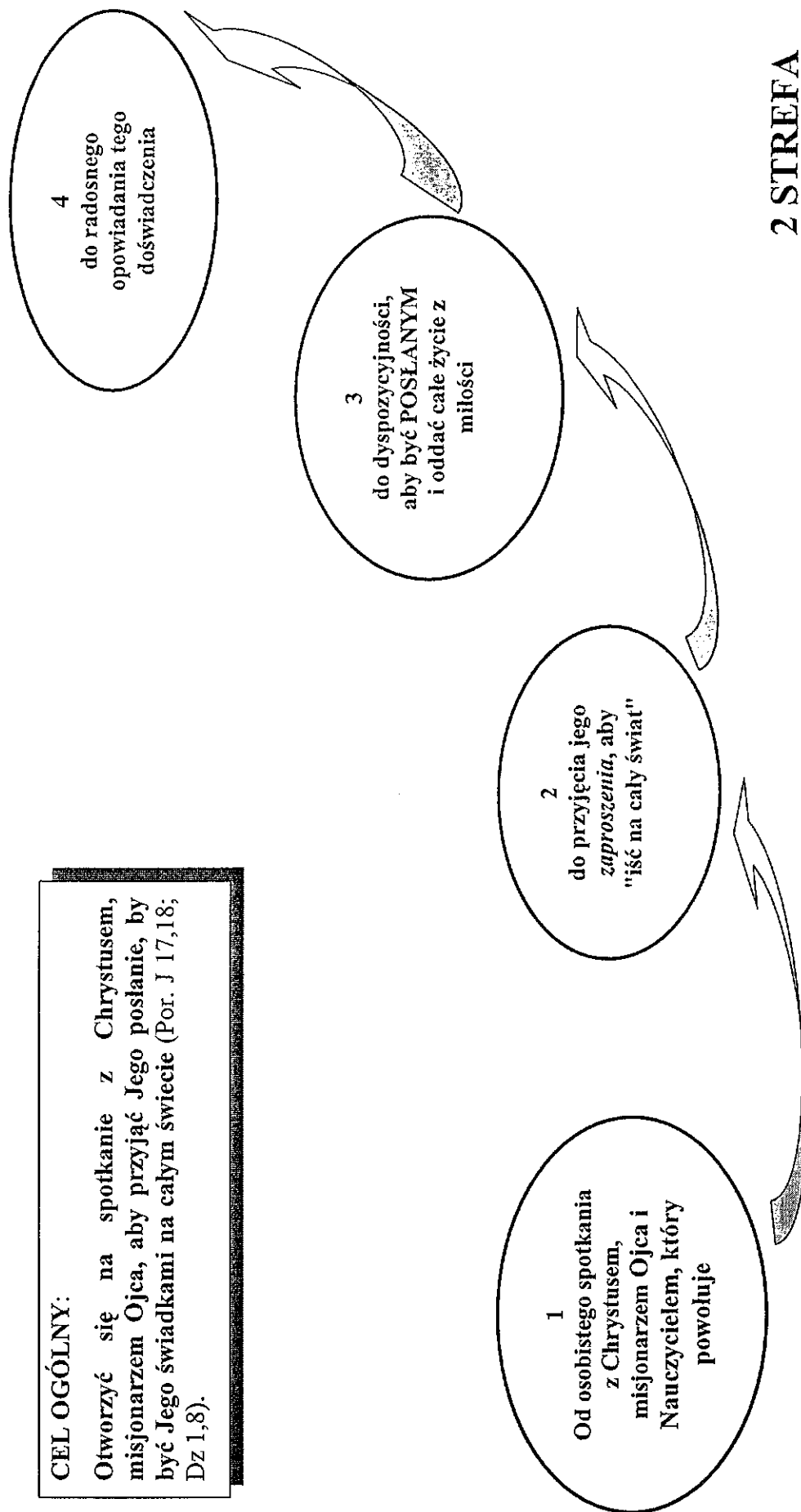
CEL OGÓLNY: Każda osoba jest posłana na świat jako współpracownik w realizowaniu razem z innymi projektu Boga, poczynając od konkretnych odpowiedzi na sytuacje lokalnych potrzeb.

	POSUNIĘCIA	POSTAWY	DOŚWIADCZENIA
1	Od poznania i zaakceptowania siebie do bezwarunkowego zaakceptowania drugiego	ZDOLNOŚĆ: <ul style="list-style-type: none"> • introspekcji, samo-analizy • zawierania relacji • wiary w pozytywne aspekty osoby • akceptacji życia • otwarcia się na innych, przyjmując ich wartości i ograniczenia 	<ul style="list-style-type: none"> • doświadczenia przemyśleń indywidualnych i wspólnotowych • przebywanie z młodzieżą • wolontariat na krótki okres • przyjęcie prostego i wstrzemięźliwego stylu życia
2	Od zaakceptowania drugiego do wspólnego zobowiązania na rzecz najbiedniejszych i <u>ostatnich</u>	<ul style="list-style-type: none"> • służyć drugiemu • pobudzać osobistą twórczość • analizować potrzeby środowiska • uczyć wzajemności i światowości • narażać się dla innych 	<ul style="list-style-type: none"> • włączanie się w świat ubogich • poszukiwanie rozwiązań problemów środowiska i konkretne zobowiązanie przeciw strukturom grzechu • doświadczenia powszechnej braterskości (<i>język, folklor, kultura...</i>)
3	Od wspólnego zobowiązania na rzecz najbiedniejszych i <u>ostatnich</u> do całkowitego poświęcenia własnego życia, aby wszyscy mieli życie	<ul style="list-style-type: none"> • bardziej być niż mieć • raczej dać niż otrzymywać • przyjąć Krzyż 	<ul style="list-style-type: none"> • wolontariat na dłuższy czas lub na całe życie

SPOTKANIE Z CHRYSYSEM

CEL OGÓLNY:

Otworzyć się na spotkanie z Chrystusem, misjonarzem Ojca, aby przyjąć Jego posłanie, by być Jego świadkami na całym świecie (Por. J 17,18; Dz 1,8).

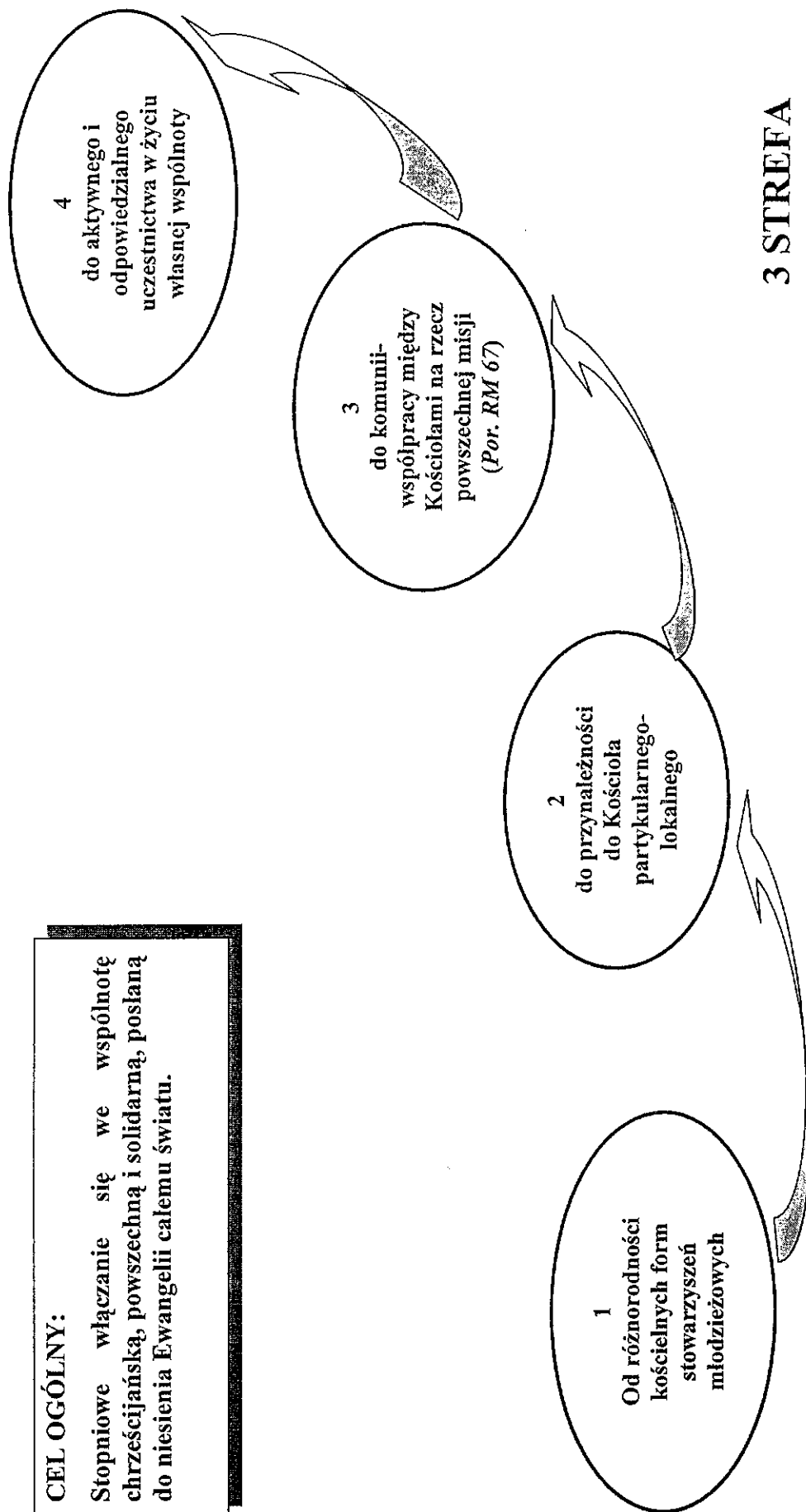

SPOTKANIE Z CHRYSTUSEM			
CEL OGÓLNY: Otworzyć się na spotkanie z Chrystusem, misjonarzem Ojca, aby przyjąć Jego postanie, by być Jego świadkami na całym świecie (Por. J 17,18; Dz 1,8).			
	POSUNIĘCIA	POSTAWY	DOSWIADCZENIA
1	Od osobistego spotkania z Chrystusem, Misjonarzem Ojca i Nauczycielem, który powołuje, do przyjęcia jego zaproszenia, aby "iść na cały świat"	<p>ZDOLNOŚĆ:</p> <ul style="list-style-type: none"> • otwierania się i interesowania autentycznymi wartościami • zwracania szczególnej uwagi na krytyczną lekturę historii • pogłębiania "nowość" przyniesionej przez Chrystusa • poważania pracy misjonarzy 	<ul style="list-style-type: none"> • promowanie poważnych procesów prowadzących do dojrzałości w wierze • znajomość Ewangelii • przybliżanie osoby Chrystusa poprzez środki społecznego przekazu • zaznajamianie się z pracą misjonarzy (<i>spotkania, konferencje, debaty...</i>) • formowanie grup promujących wiarę i proces dojrzenia w powołaniu • organizowanie ludowych misji młodzieżowych
2	Od przyjęcia powołania do dyspozycyjności, aby być <i>POŚLANYM</i> i <i>oddać</i> całe życie z miłości	<ul style="list-style-type: none"> • ofiarować się i radykalne przyjąć drugiego w miłości • odkryć żywą i działającą obecność Chrystusa w życiu codziennym • umieć "stracić" własne życie dla Chrystusa 	<ul style="list-style-type: none"> • udział w szkołach formujących do wolontariatu • udział w obozach pracy w kraju i zagranicą • grupowe inicjatywy akceptacji i posługi ubogim
3	Od <i>życia całkowicie oddanego</i> innym w imię Jezusa do <i>radosnego opowiadania tego doświadczenia</i>	<ul style="list-style-type: none"> • odczytywanie znaków czasu w świetle Słowa Bożego • odważnie świadczyć o wartościach życia chrześcijańskiego we własnym środowisku • dzielić się entuzjazmem, radością i odwagą w dawaniu świadectwa swojej wiary 	<ul style="list-style-type: none"> • animacja grup i doświadczeń misyjnych • lektura i rozprawianie czasopism misyjnych • organizowanie recitali o tematyce misyjnej • pociągające świadectwa

PRZYNALÉŻNOŚĆ DO KOŚCIOŁA

CEL OGÓLNY:

Stopniowe włączanie się we wspólnotę chrześcijańską, powszechną i solidarną, posłaną do niesienia Ewangelii całemu światu.

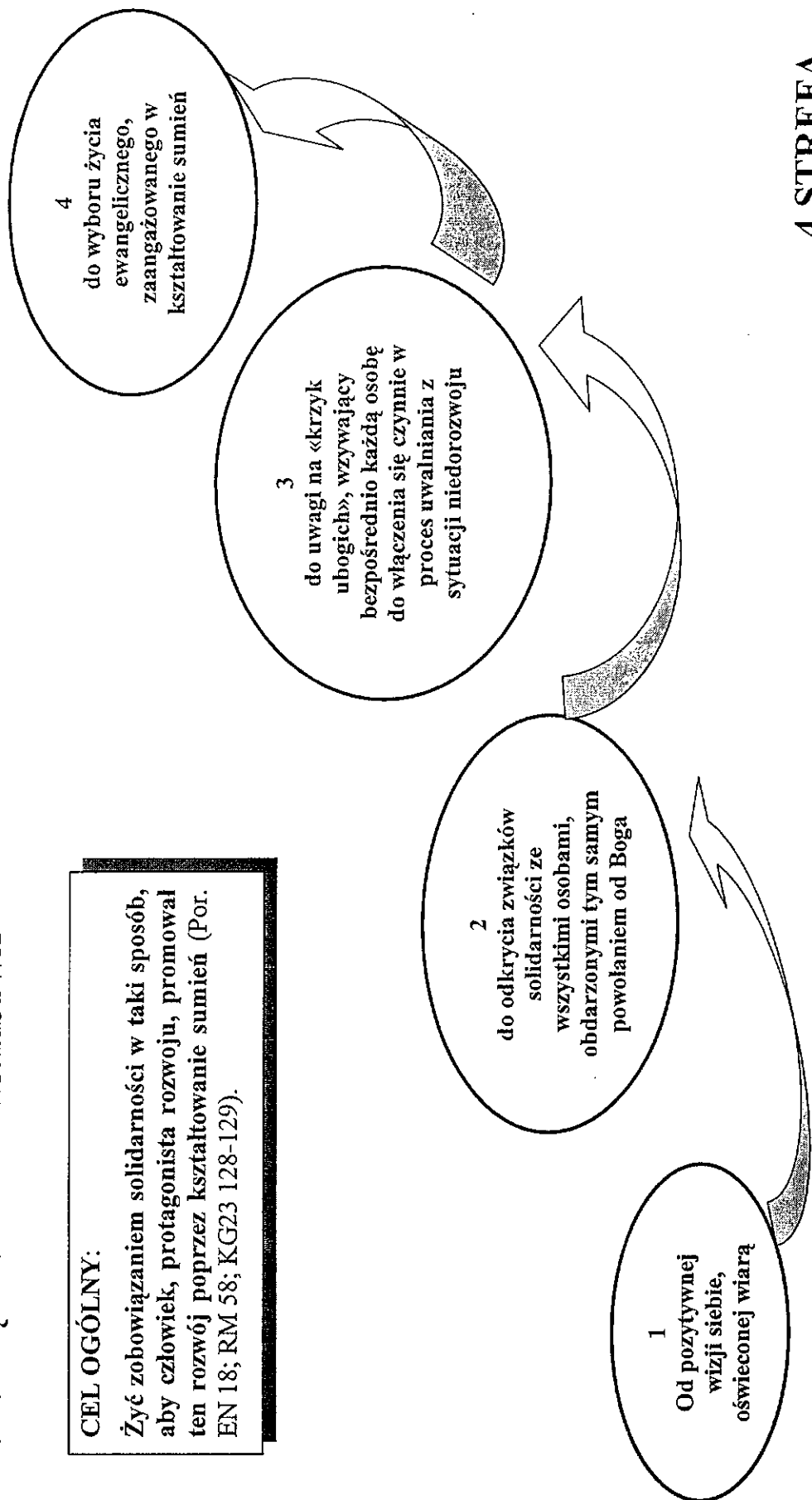

PRZYNALEŻNOŚĆ DO KOŚCIOŁA				
CEL OGÓLNY: Stopniowe włączanie się we wspólnotę chrześcijańską, powszechną i solidarną, posłaną do niesienia Ewangelii całemu światu.				
	POSUNIĘCIA	POSTAWY	DOŚWIADCZENIA	
1	Od różnorodności kościelnych form stowarzyszeń młodzieżowych do przynależności do Kościoła	ZDOLNOŚĆ: <ul style="list-style-type: none"> • podtrzymywanie relacji i podzielenia wiary • odkrywanie Kościoła skupionego bardziej na relacji między osobami a nie na strukturze 	<ul style="list-style-type: none"> • promować i popierać wszelkie działania zrzeszające, które otwierają na wymiar eklezjalny • otworzyć się na formy celebracji, które podkreślałyby bardziej aspekt wspólnotowy niż "rytualny" 	
2	Od przynależności do Kościoła do komunii-współpracy między Kościołami na rzecz powszechnej misji (Por. RM 67)	<ul style="list-style-type: none"> • rozeznawanie w świetle Ewangelii wyrażen własnej kultury i kultury innych • entuzjazm dla pierwszego przepowiadania i dla dialogu z innymi religiami • wrażliwość na problemy Kościoła Powszechnego 	<ul style="list-style-type: none"> • ocenić w świetle Ewangelii niektóre aspekty naszej i innych kultur (<i>polityka, tradycje...</i>) • rozpowszechnianie czasopism misyjnych 	
3	Od komunii między Kościołami do aktywnego i odpowiedzialnego uczestnictwa w życiu własnej wspólnoty	<ul style="list-style-type: none"> • zaproponować skuteczne świadectwo chrześcijańskie, zdolne wzbudzić u innych nurtujące pytanie o własny styl życia • zaproponować młodzieży, aby stawiała się misjonarzami młodzieży • żyć wiarą w sposób żywo i autentyczny 	<ul style="list-style-type: none"> • zaprogramować formację dla młodych liderów, ewangelizatorów, animatorów, katechistów... • włączyć młodzież w przekazywanie wiary przy pomocy środków społecznego przekazu • rozeznawać w kulturze i czerpać z niej te sposoby wyrażania się i symbole, które mogłyby uczynić liturgię bardziej odpowiadającą wymogom codziennego życia (wcielanie) 	

ZOBOWIĄZANIE DLA KRÓLESTWA

CEL OGÓLNY:

żyć zobowiązaniem solidarności w taki sposób, aby człowiek, protagonista rozwoju, promował ten rozwój poprzez kształtowanie sumień (Por. EN 18; RM 58; KG23 128-129).

4 STREFA

ZOBOWIĄZANIE DLA KRÓLESTWA			
CEL OGÓLNY: Żyć zobowiązaniem <i>solidarności</i> w taki sposób, aby człowiek, protagonista rozwoju, promował ten rozwój poprzez kształtowanie <i>sumień</i> (Por. EN 18; RM 58; KG23 128-129).			
	POSUNIĘCIA	POSTAWY	DOŚWIADCZENIA
1	Od pozytywnej wizji siebie, oświeconej wiarą do odkrycia związków <i>solidarności</i> ze wszystkimi osobami, obdarzonymi tym samym powołaniem od Boga	<i>ZDOLNOŚĆ</i> : <ul style="list-style-type: none"> • zainteresowania kulturą i wartościami innych • krytycznej i pogłębionej lektury problemów i sytuacji na świecie • przezwyciężanie uprzedzeń 	<ul style="list-style-type: none"> • wizyty misjonarzy i wolontariuszy • drobiazgowo uwrażliwianie misyjne (Salezjański Dzień Misyjny, wystawy...) • contro-informacja • dialog między chrześcijaństwem i innymi religiami
2	Od głębokiej <i>solidarności</i> ze wszystkimi do uwagi na «krzyk ubogich», wzywający bezpośrednio każdą osobę do włączenia się czynnie w proces uwalniania z sytuacji niedorozwoju	<ul style="list-style-type: none"> • dyskutować • oddać się służbie innym • przyjmować zobowiązania na rzecz integralnego rozwoju człowieka i wszystkich ludzi • określić osobistą hierarchię wartości 	<ul style="list-style-type: none"> • pogłębione spotkanie z odmiennymi kulturami (<i>inigranci, krótkotrwale doświadczenie w krajach misyjnych</i>) • kursy wychowania do rozwoju • doświadczenia miłosierdzia • nałożenie na siebie dobrowolnego podatku, adaptacja na odległość, umartwienia inspirowane sprawiedliwością
3	Od zobowiązania się do <i>postugi ubogim</i> do wyboru życia ewangelicznego, zaangażowanego w kształtowanie <i>sumień</i>	<ul style="list-style-type: none"> • wspólna odpowiedzialność • rozbudzenie <i>sumień</i> przy pomocy Ewangelii • całkowity dar z siebie, walecząc z wygodnictwem i opowiadając się otwarcie po stronie wartości ewangelicznych 	<ul style="list-style-type: none"> • wybór pracy zawodowej na polu wychowawczym • zdecydowany i definitywny wybór życia (<i>świeckiego, w małżeństwie, konsekrowanego, misyjnego...</i>), pojętego jako posłannictwo wychowawcze • rewizja życia, "scrutinium", dotyczące naszej solidarności z ubogimi (<i>Por. RM 60</i>)

ROZDZIAŁ III

**MISYJNA LEKTURA
SALEZJAŃSKIEJ
DUCHOWOŚCI
MŁODZIEŻOWEJ**

WPROWADZENIE

- ♦ Duchowość salezjańska stanowi dla nas praktyczny warunek dla nowej ewangelizacji (*Por. DRG 334, 7*).

Istotnie jest ona bogata w cechy misyjne, będąc ona sama *"duchowością pogranicza, poszukiwania, inicjatywy, odwagi"* (*DRG 334, 14*), *duchowością, która ponagla współbraci, aby stawali się "kontemplacyjni w działaniu"*.

- ♦ Salezjańska duchowość misyjna *"nie jest inną duchowością, ale tą samą, zintensyfikowaną i szczególnie oświeconą optyką posłania *ad gentes*" (Por. DRG 336, 35).*
- ♦ Przypominamy w tym względzie wyraźne odniesienia "Magisterium salezjańskiego" ostatnich lat, jak np., "Duchowość salezjańska dla nowej ewangelizacji" (*Por. DRG 334, 5-46*); "Apel Papieża o misje" (*Por. DRG 336, 3-43*) i, w sposób szczególny, poszukiwania w tym temacie, prowadzone przez Dykasterium ds. Misji w zeszytach "Salezjańska Duchowość Misyjna".
- ♦ Niniejsza praca pragnie pomóc wspólnocie wychowawczej w pogłębieniu wymiaru misyjnego, zawartego w pięciu zasadniczych elementach duchowości salezjańskiej:
 - duchowość życia codziennego
 - duchowość optymizmu i radości
 - duchowość przyjaźni z Panem Jezusem
 - duchowość wspólnoty Kościoła
 - duchowość odpowiedzialnej posługi

I - DUCHOWOŚĆ ŻYCIA CODZIENNEGO

1. Duchowość życia codziennego, historyczne «dzisiaj» widziane jako czas zabawienia i wyzwalania się, jest już rzeczywistością misyjną, niezależnie od konkretnego doświadczenia misyjnego, ponieważ opiera się ona na Sakramencie Chrztu.
2. Styl misyjny nadaje życiu codziennemu konkretność i głęboki sens; styl ten:
 - **rozprzestrzenia się geograficznie:** przewycięża się okrojoną i zacieśniającą się wizję, rozszerzając zainteresowania do jakiegokolwiek miejsca czy sytuacji, w której znajduje się młody człowiek;
 - **zostaje pogłębiony jakościowo:** podkreśla się pierwszeństwo ewangelizacji;
 - **zostaje doceniony z religijnego punktu widzenia:** miejsce, gdzie rozgrywa się kwestia zbawienia, pomimo trudności, grzechu, niemożność kontrolowania wyników lub ... nawróceń; odkrywa się obecność Boga w każdym momencie życia i w każdym wydarzeniu; przeżywa się "posłannictwo" w drobnych, codziennych działaniach;

- **prowołuje powołanie:** nie schemat czy osobisty plan, ale przejmujący apel, domagający się porzucenia własnych schematów i podjęcia się twórczej posługi innym;
- **stawia wymagania ascetyczne i etyczne:** porównując głęboko zróżnicowaną stopę życiową narodów i różnego rodzaju występujące nierównomierności w świecie, rodzi się konieczność i zachęta do wybierania istotnych rzeczy i wstrzemięźliwego stylu życia, dla posługi innym, traktując to nie jako przygodne wydarzenie, ale jako stała postawa życiowa.

Oznacza to, że misyjny styl życia przenika całe moje życie: *"o wartości misjonarza decyduje przede wszystkim to, kim on jest, a potem dopiero to, co on mówi lub czyni"* (RM 23).

3. Nie istnieje duchowość życia codziennego bez rozważania tajemnicy Wcielenia, bez odważnej walki o sprawiedliwość i o nową ludzkość.

Wszystko to oznacza:

"kochać życie nie podzielone, ale ukierunkowane jako powołanie, podejmować wyzwanie do stawiania się budowniczymi ludzkości, sprawiedliwości, pokoju, kochać życie w szerokim tego słowa znaczeniu, otwarte na kulturę i na ideały, na współuczestnictwo i solidarność, mieć odwagę, jak Ksiądz Bosko, marzyć o nowych światach, nowych ludziach (E. VIGANÓ, *Confronto Don Bosco* 88).

II - DUCHOWOŚĆ OPTYMIZMU I RADOŚCI

1. Znajomość wielu krajów misyjnych i porównanie z krajami bogatymi prowadzi do następującego stwierdzenia: w krajach konsumpcyjnych, pomimo widocznego dostatku dóbr materialnych, często brakuje radości, życie przesiąknięte jest poczuciem nudy i niezadowolenia; podczas gdy w krajach misyjnych, pomimo niezaprzeczalnych trudności, dominuje radosny i świąteczny styl życia (*Por. CG23, 21*).
2. Powyższe stwierdzenie dostarcza jednak pożytecznych elementów dla naszej duchowości:
 - obfitość dóbr materialnych nie jest warunkiem, który zapewnia szczęście (*ascetyka rzeczy zasadniczych*);
 - ubodzy uczą nas zadawać się skromnymi dobrami;
 - przebywanie razem, przyjęcie, gościnność, to wartości, które stanowią o prawdziwej radości;

3. Trzy elementy duchowości misyjnej stanowią podstawę radości i optymizmu:
 - Królestwo Boże rozszerza się, pomimo ograniczeń i grzechów;
 - przekazywanie wiary jest powiewem nowej świeżości Ducha Świętego;
 - towarzyszy nam przekonanie bycia narzędziem Boga w dziele zbawienia.
4. Żywe świadectwo misjonarza wnosi znaczący wkład do rozwoju i pogłębienia duchowości naszej młodzieży.
Przekonanie, że jest on posłanym przez Boga, że spełnia Jego misję, że reprezentuje Chrystusa:
 - czyni go optymistą, również w sytuacjach trudnych i niesprawiedliwych;
 - czyni go człowiekiem nadziei, wychodzącym daleko poza to co widoczne (*Por. RM 91*);
 - skłania go do dostrzegania bardziej pozytywnych stron, niż rzeczy które się nie udają;
 - pomaga mu odkryć radość, która wyzwala się z misyjnego posłannictwa wyrażonego w Magnificat Maryi, radość ze spełnionego oczekiwania: **"Czekaliśmy na ciebie od dawna!"**
5. Nowe wyzwania misyjne budzą głęboki entuzjizm (zobacz zapal wyzwolony "*Projektem Afryka*").
6. "Znamiennym rysem autentycznego misjonarza jest radość wewnętrzna płynąca z wiary" (*RM 91*).
7. **"Prawdziwy misjonarz jest człowiekiem świętym"** (*Por. RM 90-91*). W tradycji salezjańskiej (*Dominik Savio*) świętość wyzwala radość.

III - DUCHOWOŚĆ PRZYJAŹNI Z PANEM JEZUSEM

1. "Istotnym rysem duchowości misyjnej jest wewnętrzne zjednoczenie z Chrystusem" (*RM 88*), posłanym przez Ojca, który "w pełni stał się podobnym do ludzi" (*Por. Flp 2,5-8*).
2. Doświadczenie miłości Chrystusa, miłości wyrażonej w pełnej ofierze na Krzyżu, nie pozwala na zatrzymanie dla siebie otrzymanego bogactwa ale skłania do przekazania go innym.
3. Bezpośredni kontakt z misjami ukazuje niewyczerpaną wartość i nowość ewangelicznych błogosławieństw, z których konsekracja i posłannictwo nieustannie czerpią natchnienie.
4. Doświadczenie misyjne pogłębia osobiste spotkanie z Chrystusem Przyjacielem, Nauczycielem i Zbawicielem i umacnia radość z głoszenia Chrystusa i historii zbawienia.
5. Żywy kontakt ze wspólnotą misyjną ukazuje jedność i powszechność Chrystusa, największą propozycję-odповідь zaoferowaną człowiekowi wszystkich szerokości geograficznych i kultur. Jest to doświadczenie powszechności zbawienia w Chrystusie.

6. Ewangeliczny radykalizm wymaga radykalnych wyborów w życiu: posłannictwo "ad gentes" (świeckie i konsekrowane) jest powołaniem, które stwarza konkretne warunki do zrealizowania tego wewnętrznego wymogu wiary (*Por. KG23, 168*).
7. Duchowość misyjna nie jest wyłącznie solidarnością z człowiekiem: podstawę solidarności stanowi Chrystus. Nie istnieją misje bez ewangelizacji, bez modlitwy.
8. Modlitwa jest specyficznym elementem komunii ze wszystkimi "christifideles", rozproszonymi po świecie, oraz autentycznej duchowości misyjnej.
9. Żywe sposoby wyrażenia modlitwy spotykane w krajach misyjnych (ze swymi charakterystykami radości, żywotności, tańca, pełnego wyrażenia siebie), ułatwiają relację z Chrystusem poprzez modlitwę, bardziej dostosowaną do wymogów codziennego życia.
10. *"Misjonarz doświadcza umacniającej obecności Chrystusa, który towarzyszy mu w każdej chwili jego życia ... i oczekuje go w sercu każdego człowieka"* (*RM 88*).

IV - DUCHOWOŚĆ WSPÓLNOTY KOŚCIOŁA

1. Misyjność rozszerza horyzonty Kościoła, powodując, że ważne interesy Kościoła powszechnego uważane są za własne, domagając się przejścia ponad formami zamknięcia się, ponad problemami ograniczonego środowiska Kościoła lokalnego, nie dopuszczając do odizolowywania się ze strony pojedynczych Kościołów partykularnych (*Por. RM 48-49*).
2. Zainteresowanie i pomoc powstającym kościołom, ze strony "wspólnot chrześcijańskich, które posiadają odpowiednie i trwałe struktury kościelne" (*RM 33*), przekazuje w zamian tym ostatnim nową limfę, rodzi entuzjazm, przywraca świeżość: "wiarą umacnia się gdy jest przekazywana" (*RM 2*).
3. *"Każdy Kościół ... ze swej natury jest misyjny ... Wiarę zaś należy przedstawiać jako dar Boży, którym winny żyć wspólnoty chrześcijańskie (rodziny, parafie, stowarzyszenia) i promieniować na zewnątrz zarówno świadectwem życia, jak też słowem"* (*RM 49*).
4. Tradycja salezjańska jest otwarta na światowość (*katolicyzm*). W tym znaczeniu pośrednictwo jest reprezentowane przez osobę Papieża, jako centrum jedności (*CG23 172*).
5. Duchowość Księdza Bosko uznaje panowanie Chrystusa i potrzebę głoszenia Go wszystkim ludziom.
6. Przygotowanie pierwszej ekspedycji misyjnej nosi posmak **wielkiej przygody religijnej i kościelnej** (*Por. CG23, 172*).

V - DUCHOWOŚĆ ODPOWIEDZIALNEJ POSŁUGI

1. Misyjne doświadczenie młodych (*Por. KG23, 100*):

- wyraża dobitnie salezjańską misyjność, uznając w samej młodzieży aktywny i pasywny podmiot działalności misyjnej;
- otwiera na wzajemność misyjną, ponieważ zakłada, że każdy młody człowiek ma prawo-obowiązek ewangelizować innych ludzi;
- określa i dokonuje syntezy duchowości salezjańskiej, ponieważ pod rzeczywistością misyjną skupia liczne działania, charakteryzujące międzyosobowe relacje wśród młodzieży.

2. Misyjność zachęca młodzież do protagonizmu i do współodpowiedzialności. Doświadczenia pracy misyjnej, które pozwalają młodzieży na kontakt z prowokującymi sytuacjami życiowymi, zmuszają ją do poszukiwania prawdziwych i bogatych w wiarę odpowiedzi i do dokonywania znaczących wyborów dla Królestwa Bożego (*w profesji ślubów, w założeniu rodziny, w wykorzystaniu czasu wolnego...*).

3. Wolontariat misyjny pozwala na lepsze zrozumienie ciągłości pracy w czasie, wdzięczności, potrzeby przebywania i kroczenia razem z osobami potrzebującymi, poczynając od tych z własnego otoczenia.

Wolontariat zrodzony z duchowości salezjańskiej:

- ubogaca
 - poprzez zdolność przemiany życia i społeczeństwa, posługując się "miernymi" środkami;
 - poprzez nadzieję opartą na zdolności rozwiązywania problemów w miłości chrześcijańskiej;
 - poprzez osobę ludzką, jako nieodzowny czynnik każdego działania, mającego na celu wychowanie i rozwój;
 - poprzez łączność i wymianę bogactwa między wspólnotami chrześcijańskimi, dokonywanymi przez wolontariusza, który stanowi "most" ludzki, umożliwiający wzajemność.

4. Zobowiązanie posługi - ostateczny cel procesu wychowania do wiary, przewidziany przez salezjańskie duszpasterstwo młodzieżowe -, gdy zostaje wsparte przez doświadczenie misyjne, doskonalej konkretyzuje ewangelizację.

Na wielu płaszczyznach życia społecznego, pierwsze przepowiadanie Chrystusa i/lub troska duszpasterska należą do obowiązków osób świeckich które, odpowiednio przygotowane, świadczą o wierze we własnych sektorach kompetencji. To właśnie jest "**nowa ewangelizacja**" (*Por. RM 32.33*) i takie jest powołanie Współpracownika Salezjańskiego który, jako dobry chrześcijanin, działa w świecie, aby go przemieniać w Królestwo Boże.

5. Doświadczenia posługi misyjnej stanowią uprzywilejowany proces powołaniowy, otwarty na wszystkie gałęzie Rodziny Salezjańskiej. "*W wyrażeniu 'misjonarz' jest coś, co nas odsyła do początków wiary i pozwala lepiej zrozumieć samo znaczenie naszego salezjańskiego powołania*" (E. VIGANÓ, DRG 336,4).

ROZDZIAŁ IV

**ELEMENTY
ORGANIZACYJNE
ANIMACJI MISYJNEJ**

WPROWADZENIE

- ♦ Przez **ANIMACJĘ MISYJNĄ** rozumiemy każdą działalność, mającą na celu stworzenie, rozwój i utrzymanie żywej świadomości misyjnej u młodzieży i we wspólnotach.
- ♦ *Animacja misyjna* w Zgromadzeniu odbywa się na różnych poziomach: światowym, inspektorialnym i lokalnym.
- ♦ Tak rozumiana animacja misyjna stanowi integralną część Salezjańskiego Duszpasterstwa Młodzieżowego, zarówno jako ogólna świadomość i jej podstawowy wymiar, jak też jako struktury animacji i uczestnictwa angażujące Współbraci, Rodzinę Salezjańską i grupy młodzieżowe.

"Dlatego właśnie, zamiast uważać misję jako oddzielny i odseparowany temat, jako pewna część projektu, należy włączyć je jako element przenikający wszystkie inne aspekty: od rozwoju osoby ludzkiej do jej dojrzałości w wierze, do procesu budzenia powołania" (E. VECCHI, *LDC*, 1992, 294; *por. także RM 83*).

- ♦ Zaangażowanie młodzieży nie ogranicza się jedynie do okazjonalnego przekazywania tego co dotyczy misji, ale czynienia z niej protagonistów misji, poprzez rozmaite propozycje i *doświadczenia formacyjne* na poziomie ogólnym (*proces wychowania do wiary*) i poprzez *bardziej specyficzne propozycje zaangażowania misyjnego: praca społeczna, wolontariat, ruchy i grupy misyjne* (Por. *CG23*, 274, 279).

"Rozbudzenie świadomości misyjnej w celu osiągnięcia nowych poziomów wiary i zobowiązania, jest typowym elementem dla grup i ruchów, które w sposób szczególny interesują się misjami, rozwojem narodów i współpracą międzynarodową: doświadczenie misyjne przekształca się wówczas w proces rozwoju człowieka i jego dojrzewanie w wierze". (E. VIGANÓ, *Duszpasterstwo młodzieżowe wyzwaniem dla wspólnoty kościelnej. LDC 1992*, 294-295).

- ♦ Każda grupa misyjna ma swoją fizjonomię i strukturę, w zależności od własnych celów, od kontekstu historycznego i swojej specyficznej odpowiedzi na konkretne sytuacje środowiska.

W każdym razie, wszystkie one powinny odpowiadać następującym charakterystykom:

- specyficzne odniesienie do treści misyjnej
- posługa na rzecz całej wspólnoty wychowawczej i duszpasterskiej (*cecha salezjańskości*)
- otwarcie na środowisko i na "najbardziej oddalonych".

Grupa może prowadzić swą działalność wewnątrz lub poza strukturą salezjańską.

"Wewnątrz wspólnoty wychowawczej, działania wychowawcze i owo budzenie świadomości misyjnej, tworzą dwa procesy, które mogą współlistnieć i współdziałać ze sobą, stanowiąc dla siebie wzajemny bodziec. W rzeczywistości tak właśnie się dzieje: wiara wzbudza zainteresowanie misjami, a misje stanowią impuls dla procesów wiary i rozwoju wspólnoty" (E. VIGANÓ, *ib.*).

I - WSPÓLNOTA WYCHOWAWCZO DUSZPASTERSKA CZYNNIE REALIZUJĄCA SWÓJ WYMIAR MISYJNY

1. ROLA I ZADANIA WSPÓLNOTY WYCHOWAWCZO-DUSZPASTERSKIEJ

- ♦ Wspólnota wychowawcza czynnie realizująca swój wymiar misyjny przeżywa tę samą miłość duszpasterską, która skłaniała Księdza Bosko do szukania chłopców, stale dostosowując się do czasów, aby zbawić jak największą ich liczbę (por. *1 Kor 9,22*). Ksiądz Bosko był "prawdziwym misjonarzem, apostołem pochłoniętym gorliwością o dusze" (Ksiądz RINALDI).

"Umysł i serce Założyciela oraz tradycja nieprzerwanie przeżywania w Rodzinie, otwarcie potwierdzają, że wymiar misyjny jest zasadniczym - konstytutywnym - elementem naszego charyzmatu" (E. VIGANÓ, *DRG 336, 8. 11*).

- ♦ "Współpracować w dziele misyjnym znaczy nie tylko dawać, ale także umieć otrzymywać. Żaden (z Kościołów) nie może się zamykać sam w sobie" (*RM 85*).

Owa potrzeba otwarcia się, po to by być prawdziwie sobą, ponagla wspólnotę wychowawczą do:

- uświadamiania młodzieży,
 - "wzbudzania w niej żaru wiary, który przekształci ją w wiarygodnych świadków i głosicieli" (*KG23, 93*),
 - przygotowywania instytucji na życiowe przyjęcie orędzia Ewangelii i otwarcia się na powszechność Kościoła.
- ♦ Wspólnota zakonna jest na pierwszym miejscu odpowiedzialna za animację misyjną we wspólnocie wychowawczej.
Zadanie to wymaga od wspólnoty **ciągłego nawracania się i nieskażonej postawy**, która reguluje w nowy sposób zainteresowania, relacje, interwencje ...

"Wspólnota odznacza się przede wszystkim misyjnością, tzn. z posłannictwa misji czyni rację swego bytu i działania" (*KG23, 217*).

"Specyficzne powołanie" misjonarza nie jest "czymś wyjątkowym w porównaniu z innymi współbraćmi, przeciwnie, jest bardziej żywym i wspólnomyślnym wyrażeniem powołania wszystkich. Istotnie, wyraża ono wewnętrzny warunek wspólnego charyzmatu: każdy współbrat w zasadzie jest dyspozycyjny, w dialogu posłuszeństwa, aby być wysłanym na misję" (E. VIGANÓ, *DRG 336, 11*; por. także *ib. 13*).

- ♦ Taka wewnętrzna postawa (*dyspozycyjność misyjna*) objawia się w zdolności wspólnoty wychowawczo duszpasterskiej do PROGRAMOWANIA I WERYFIKOWANIA własnego duszpasterstwa, wychodząc od rzeczywistej sytuacji młodzieży i środowiska.

Owo programowanie i weryfikacja zakłada:

- uświadomienie sobie własnego posłannictwa, w postawie słuchania, wrażliwości i lektury rzeczywistości (*Por. CG23, 90*);
- zdolność rozpoznawania "wyzwań" wyłaniających się z sytuacji, dostrzegania i odpowiadania realnemu "pogaństwu" naszych odbiorców;

- w zależności od własnych możliwości, udzielanie stosownej odpowiedzi na zapotrzebowanie na ewangelizację na własnym terytorium i na nowych, strategicznych placówkach misyjnych «ad gentes»;
- obowiązek formowania animatorów i angażowania współpracowników w inicjatywy i spotkania, mające na celu animację misyjną.

"Ciągła ewolucja świata i społeczeństwa dotyczy również młodzieży, a w konsekwencji, stawia poważne wymagania także przed samymi wychowawcami" (KG23, 217; por. także KG23, 226).

- ♦ Bezpośrednie spotkanie z misjami i misjonarzami odradza i odnawia zapał misyjny, miłość duszpasterską, entuzjazm do powoływania współpracowników, pierwszych animatorów wspólnoty duszpasterskiej.

Różne doświadczenia, niektóre poparte tradycją, ułatwiają takie spotkanie:

- dbać w odpowiedni sposób o powrót i odwiedziny misjonarzy w domach należących do Inspektorii;
- umożliwiać współpracownikom odwiedzanie placówek misyjnych, w charakterze osób towarzyszących grupom odbywającym doświadczenie misyjne;
- przemyśleć możliwość odbycia Rekolekcji na misjach dla grup współpracowników.

2. CECHY ANIMACJI MISYJNEJ

"Zobowiązanie misyjne Zgromadzenia w dzisiejszych czasach musi wzrastać pod względem intensywności i jakości, a także dbać o jakość duszpasterstwa na wszystkich placówkach" (E. VIGANÓ, DRG 336, 34).

- ♦ **Animacja misyjna wspólnoty wychowawczej** nie ogranicza się do przypadkowych momentów uwrażliwiania (*przygotowanie i obchody Salezjańskiego i Światowego Dnia Misyjnego - DOMISAL, ...*), ale **dojrzewa poprzez długotrwałe postawy i interwencje**:
 - wyrozumiałość i akceptacja, wolna od przesądów, osób różnego pochodzenia;
 - uwrażliwianie młodzieży na ważne problemy ludzkości i ich konsekwencje we własnym środowisku i zachęcanie jej do odpowiedzialnego usuwania przyczyn tych problemów;
 - znaczenie wymiaru zakonnego w życiu wspólnoty, w programach wychowawczych, takich jak wychowanie bardziej do wspólności, niż do zdobywania osobistego sukcesu.
- ♦ **Kontakt wspólnoty ze środowiskiem, być misjonarzami we własnym środowisku**:
 - wartość świadectwa i głoszenia w życiu codziennym;
 - "pokoju" angażowanie się w rozwiązywanie problemów swojej ludności: wspólna odpowiedź na przypadkowy bodziec jest tylko początkiem.
- ♦ **Otwarcie osób i wspólnoty na ludzkość i Kościół powszechny, poczucie współzależności**:
 - przekonanie, że odległy problem jest także problemem własnego domu;
 - doświadczanie solidarności bez granic;
 - budowanie pokoju we własnym sercu i w zachowaniu.

- ♦ Specyficzną animację misyjną można realizować według następujących linii:
 - **Informacja-uwrażliwianie:** klimat misyjny, znajomość działalności misyjnej, materiał animacyjny, dossier ...
 - **Formacja: świadomość misyjna:** programy formacyjne, duchowość misyjna ...
 - **Konkretne działania:** przygotowanie i obchody Salezjańskiego i Światowego Dnia Misyjnego (*DOMISAL*), działalność wolontariatu, działania w grupach misyjnych.

II - WKŁAD ANIMACJI MISYJNEJ W UKIERUNKOWANIE POWOŁANIOWE

1. "Odrodzony entuzjazm misyjny otworzył wreszcie przed młodzieżą nowe horyzonty powołaniowe" (*KG23*, 249). Od początku bezpośredni kontakt z misjami "ad gentes" nosił w sobie potężną siłę powołaniową.

(Por. *MB VI*, 424; *XI*, 408; *ASS I*, 207-215; A FAVALE, *Don Bosco e il primo slancio missionario della Società*, in "La Famiglia Salesiana, famiglia missionaria", LDC, 1977, 659).

2. Odczuwa się więc potrzebę włączania różnych form zobowiązań misyjnych, aby wzbudzać powołania misyjne. "Troska o powołania misyjne stanowi sedno współpracy" (*RM 79*, a przede wszystkim por. *Łk 10,2*).

3. Ponadto, animacja powołaniowa czerpie z misji podstawowe wartości dla jakiegokolwiek rozwoju powołania chrześcijańskiego:

- **WSPANIAŁOMYŚLNOŚĆ:** wspaniałomyślne poświęcenie, jako ideał codziennego życia;
- **RELACJA:** oprócz "czucia się dobrze razem", wychowywać uczucia, rozwijając miłość jako dar życia;
- **POSTAWA SŁUCHANIA:** uwaga serca na drugą osobę jest zawsze ważniejsza od struktur i organizacji;
- **WSZECHSTRONNOŚĆ:** zdolność przystosowywania się, dyspozycja na "czynienie dobra" gdziekolwiek, także bez pomocy logistycznych;
- **OTWARCIE UMYŚLU NA ŚWIAT:** uwaga na powszechne apele świata, przeciw jakiegokolwiek postawie elitaryzmu czy zamknięcia;
- **WOLONTARIAT:** styl poświęcenia własnego życia innym, przenikający stopniowo wszystkie wybory.

4. Do powyższych wartości należy dołączyć te typowo chrześcijańskie, przeżywane w posłannictwie w sposób radykalny:

- Konieczność Królestwa
- Kontemplacja (*modlitwa i słuchanie Słowa Bożego*)
- Przynależność do wspólnoty
- Wspaniałomyślna posługa, zobowiązanie solidarnościowe...
- Przekształcanie rzeczywistości zgodnie z wartościami Ewangelii

- Życie zgodne z logiką ewangelicznego ziarna
 - Wrażliwość na cierpienia ubogich
 - Zdolność przywracania nadziei
5. Powołania w RODZINIE SALEZJAŃSKIEJ, szczególnie to WSPÓŁPRACOWNIKA SALEZJAŃSKIEGO, otrzymują silny impuls od misji i wspólnie stają się jedną z konkretnych możliwości dla osoby, która aktywnie włącza się w salezjański wymiar misyjny.
 6. Miesięczne doświadczenie na misjach pozostawia u młodych ludzi zdecydowanie chrześcijański ślad na przyszłość, w sensie wyboru powołania do życia zakonnego, w laikacie, przeżywanym jako autentyczne powołanie chrześcijańskie ... Chodzi o cenne misyjne duszpasterstwo powołaniowe.

III - PROPOZYCJE I UKIERUNKOWANIA NA ANIMACJĘ MISYJNĄ

- ♦ *Niniejsze wskazania nie są bezwzględne; mogą być oceniane w odniesieniu do własnego obszaru geograficznego (Por. RM 33), zintegrowane z własnym Projektem Wychowawczo-Duszpasterskim.*
- ♦ *Oprócz tego, również zaangażowanie młodzieży w salezjańską animację misyjną w różnych środowiskach wymaga pewnej stopniowości i zróżnicowanej organizacji samej animacji.*
- ♦ *Ponadto, należy zadbać, aby każda Inspektoria lub grupa Inspektorii, zależnie od własnych możliwości, angażowała osoby i struktury tak, aby animacja misyjna nie ograniczała się jedynie do sporadycznych i nie związanych ze sobą inicjatyw.*
- ♦ *Należy pamiętać, że animacja misyjna nie utożsamia się z postawami infantylnymi, ani z tym, co może wzbudzić uczucia fałszywego współczucia dla innych.*

♦ NA POZIOMIE LOKALNYM

1. ODPOWIEDZIALNY

Za animację misyjną niech odpowiada osoba, która istotnie może wykonywać swoją pracę i będzie w niej wspierana.

Odpowiedzialny ułatwi angażowanie młodzieży w animację, tworząc wokół siebie *radę*, lub wąską grupę, pomagającą mu w misyjnej animacji wspólnot i w nawiązywaniu kontaktów z innymi grupami misyjnymi.

2. PROJEKT

Projekt Animacji misyjnej należy włączyć w lokalny Program Duszpasterstwa Młodzieżowego, który pozostaje w harmonii z Projektem Wychowawczo-Duszpasterskim Inspektorii.

Projekt animacji misyjnej powinien rozwijać:

- informację/uwrażliwianie
- formację: programy formacyjne, świadectwo i zobowiązanie
- konkretną działalność

3. ŚRODKI

- Weryfikować **obecność wymiaru misyjnego w duszpasterstwie powołaniowym**
- Popierać powstawanie i rozwój **grup misyjnych**
- Zachęcać i rozwijać **wolontariat misyjny**
- Angażować w sposób kreatywny wspólnotę wychowawczą w **realizację Salezjańskiego i Światowego Dnia Misyjnego**, w nawiązywanie kontaktów z Organizacjami międzynarodowymi...
- **Utrzymywać kontakt z misjonarzami z własnej Inspektorii**
- Regularnie robić odniesienia do doświadczenia misyjnego
 - na "Słówkach wieczornych" lub "Słowie na dzień dobry";
 - w sposób szczególny we wspólnocie 11-go każdego miesiąca (*słowo wieczorne, czytanie duchowne, w prośbach liturgii godzin...*)
- **Korzystać z dostępnych pomocy i materiału do animacji misyjnej:** czasopisma misyjne, wystawy misyjne, uczestnictwo w mini projektach rozwoju...

♦ NA POZIOMIE INSPEKTORIALNYM

INSPEKTORIALNY DELEGAT animacji misyjnej

- uczestniczy w różnych spotkaniach animacji duszpasterskiej na poziomie Inspektorii i Rodziny Salezjańskiej; szczególnie:
 - w momencie programowania,
 - w spotkaniach dotyczących formacji animatorów,
 - w celu lepszego zaangażowania współbraci w tym sektorze,
 - w okresowych spotkaniach osób odpowiedzialnych za "sektory" (katechiści, odpowiedzialni za oratorium...);
- powołuje do życia **radę** (*komisję, wąską grupę*) inspektorialną, złożoną z animatorów, salezjanów, młodzieży, członków Rodziny Salezjańskiej, pochodzących z poszczególnych wspólnot; spotykającą się w celu koordynowania, programowania, informowania o problemach lokalnych, promowania wolontariatu ...

♦ NA POZIOMIE MIĘDZYINSPEKTORIALNYM

1. KOORDYNACJA

Aktualne doświadczenie niektórych krajów zaleca koordynację animacji misyjnej na szerszym poziomie, tzn. międzyinspektorialnym lub krajowym,

- w celu przygotowania wspólnego programu działania
- w celu koordynacji różnych doświadczeń misyjnych
 - miesiąc formacji na misjach,
 - coroczne spotkanie wolontariuszy, programowanie...
- w celu formacji samych animatorów inspektorialnych.

2. KOORDYNATOR

Odpowiedzialny za animację na poziomie krajowym lub międzyinspektorialnym:

- powoła ekipę współpracowników (komisja, rada...), która pomoże mu w realizacji jego zadań;
- operuje w zakresie koordynacji Duszpasterstwa Młodzieżowego i Rodziny Salezjańskiej.

3. ŚRODKI

Sugeruje się, aby opracować "*MAGNA CARTA*" (*podstawowe zasady, zamierzenia, główne tematy...*) grup misyjnych według następujących kryteriów:

podmioty:	wspólnota wychowawczo-duszpasterska
metoda:	proces wychowania do wiary łączność z (SDM) Salezjańską Duchowością Młodzieżową
treści:	ewangelizacja (<i>jak, gdzie, kiedy...</i>) wymiar powołaniowy solidarność posłannictwo salezjańskie

♦ NA POZIOMIE ŚWIATOWYM

Zachęcać do wzajemnej wymiany bieżących informacji na temat misji, doświadczeń wolontariatu, bazy danych i programów formacyjnych, artykułów, wykorzystując środki przekazu takie jak, ANS, DRG, Biuletyn Salezjański, publikacje Dykasterium Misyjnego...

